

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 125/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vedené pod sp. zn. Rvp 623/2011, sp. zn. Rvp 625/2011 a sp. zn. Rvp 629/2011, ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 CoE 76/2010-27 z 30. apríla 2010 a č. k. 13 CoE 318/2010-40 z 2. novembra 2010, uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010 a č. k. 17 CoE 280/2010-50 z 29. novembra 2010 a uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010 a č. k. 17 CoE 267/2010-41 z 29. novembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 623/2011, sp. zn. Rvp 625/2011 a sp. zn. Rvp 629/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 623/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 16. marca 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE 76/2010-27 z 30. apríla 2010 a č. k. 13 CoE 318/2010-40 z 2. novembra 2010, uzneseniami krajského súdu č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010 a č. k. 17 CoE 280/2010-50 z 29. novembra 2010 a uzneseniami krajského súdu č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010 a č. k. 17 CoE 267/2010-41 z 29. novembra 2010.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere (ďalej len „zmluva“) uzavretej 18. februára 2005 poskytla fyzickej osobe úver v sume 663,88 €, na základe zmluvy uzavretej 17. januára 2005 poskytla fyzickej osobe úver v sume 663,88 € a na základe zmluvy uzavretej 11. októbra 2004 poskytla fyzickej osobe úver v sume 165,97 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v 7 mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 623/2011) a v 10 mesačných splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 625/2011 a sp. zn. Rvp 629/2011). Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníkov, menovite určený v zmluve o úvere, je oprávnený v prípade, ak dlžníci neplnia svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu.

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 623/2011 dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, v dôsledku čoho bola 3. júla 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 21. októbra 2005 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) 21. novembra 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd následne ex offo uznesením č. k. 11 Er 2196/2005-17 z 8. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 Er 2196/2005-17 z 8. februára 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 76/2010-27 z 30. apríla 2010 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Okresný súd následne uznesením č. k. 11 Er 2196/2005-31 z 21. júna 2010 exekučné konanie zastavil. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 13 CoE 318/2010-40 z 2. novembra 2010 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2196/2005-31 z 21. júna 2010 ako vecne a právne správne potvrdil.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 625/2011 dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, v dôsledku čoho bola 10. júla 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 25. októbra 2005 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 28. novembra 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd následne ex offo uznesením č. k. 11 Er 2286/2005-20 z 9. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 Er 2286/2005-20 z 9. februára 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Okresný súd následne uznesením č. k. 11 Er 2286/2005-38 z 20. júla 2010 exekučné konanie zastavil. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 17 CoE 280/2010-50 z 29. novembra 2010 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2286/2005-38 z 20. júla 2010 ako vecne a právne správne potvrdil.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 629/2011 dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, v dôsledku čoho bola 13. februára 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 26. apríla 2005 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 19. mája 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd následne ex offo uznesením č. k. 11 Er 812/2005-16 z 1. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 Er 812/2005-16 z 1. februára 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Okresný súd následne uznesením č. k. 11 Er 812/2005-30 z 10. augusta 2010 exekučné konanie zastavil. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 17 CoE 267/2010-41 z 29. novembra 2010 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 812/2005-30 z 10. augusta 2010 ako vecne a právne správne potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z čl. 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu poukazujúc na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu, v podstatnom najmä uviedla, že „v nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil

svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok“.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhla, aby ústavný súd o nich rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „*na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...*“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 623/2011, sp. zn. Rvp 625/2011 a sp. zn. Rvp 629/2011, z ktorých vyplýva ich právna a skutkovú súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 76/2010-27 z 30. apríla 2010

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 76/2010-27 z 30. apríla 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2196/2005-17 z 8. februára 2010; týmto uznesením bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2196/2005-17 z 8. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 76/2010-27 z 30. apríla 2010 nadobudlo právoplatnosť 7. júna 2010, pričom sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 16. marca 2011, vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pôvodne vedenú pod sp. zn. Rvp 623/2011 v časti namietajúcej porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 76/2010-27 z 30. apríla 2010 pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.2.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2286/2005-20 z 9. februára 2010; týmto uznesením bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2286/2005-20 z 9. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010 nadobudlo právoplatnosť 28. júna 2010, pričom sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 16. marca 2011, vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pôvodne vedenú pod sp. zn. Rvp 625/2011 v časti namietajúcej porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010 pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.2.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 812/2005-16 z 1. februára 2010; týmto uznesením bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 812/2005-16 z 1. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010 nadobudlo právoplatnosť 13. júla 2010, pričom sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 16. marca 2011, vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pôvodne vedenú pod sp. zn. Rvp 629/2011 v časti namietajúcej porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010 pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene

II.3.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami krajského súdu č. k. 13 CoE 318/2010-40 z 2. novembra 2010, č. k. 17 CoE 280/2010-50 z 29. novembra 2010, č. k. 17 CoE 267/2010-41 z 29. novembra 2010

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti

sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Krajský súd uznesenie č. k. 13 CoE 318/2010-40 z 2. novembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2196/2005-31 z 21. júna 2010 o zastavení konania, odôvodnil takto:

„Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol o zastavení exekúcie a opomenul rozhodnúť o trovách exekúcie súdneho exekútora, keď skorším uznesením číslo konania 11 Er/2196/2005-17 zo dňa 08. 02. 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Toto uznesenie potvrdil Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací uznesením číslo konania 17 CoE/76/2010-27 zo dňa 30. 04. 2010.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 OSP prejednal a podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 OSP uznesenie okresného súdu potvrdil z týchto dôvodov.

Ak súd vyhlási exekúciu za neprípustnú (ako v súdenej veci), musí exekúciu zastaviť (§ 57 ods. 1 písm. g) zákona čísla 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov). Dôvodne potom okresný súd exekúciu napadnutým uznesením zastavil. Opomenul ale rozhodnúť o trovách exekúcie. Urobí tak ešte pred doručením tohto uznesenia účastníkom konania (§ 166 ods. 1, § 167 ods. 2 OSP).“

Krajský súd uznesenie č. k. 17 CoE 280/2010-50 z 29. novembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2286/2005-38 z 20. júla 2010 o zastavení konania, odôvodnil takto:

„Okresný súd zastavil exekúciu po tom, ako právoplatným uznesením č. k. 11 Er 2286/2005-20 z 09. 02. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14CoE/100/2010-33 z 19. mája 2010, vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Exekúciu vykonával pôvodne súdny exekútor JUDr. J. Ď., ktorého trovy pri zmene súdneho exekútora na JUDr. R. K. určil súd uznesením z 22. 12. 2009 na 17,60 €. Keďže exekúciu zastavoval, rozhodol aj o povinnosti oprávneného zaplatiť pôvodnému súdnemu exekútorovi JUDr. J. Ď. trovy exekúcie. Povinnosť zaplatiť trovy exekúcie bola uložená oprávnenému, ktorý podal návrh na vykonanie exekúcie na základe nespôsobilého exekučného titulu a tým zaviniť zastavenie exekúcie.

Uznesenie okresného súdu napadol odvolaním oprávnený opätovne namietajúc, že nebol dôvod na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie, pretože notárska

zápisnica spísaná za účasti splnomocneného zástupcu povinného bola spôsobilým exekučným titulom.

Povinný súhlasil s rozhodnutím okresného súdu. Navrhol, že oprávnenému mimo exekučného konania uhradí svoj dlh rovnajúci sa nesplatenej istine (zostatok úveru) bez úrokov, poplatkov a trov exekučného konania.

Krajský súd prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu a uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Oprávnený v odvolaní vôbec nereaguje na situáciu, že právoplatným rozhodnutím súdu bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú. V tomto štádiu konania, keď uznesenie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú je právoplatné, prichádza do úvahy jedine postup podľa § 57 ods. 1 písm. g) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a zastavenie exekúcie spolu s rozhodnutím o trovách exekúcie. Okresný súd postupoval v súlade s exekučným poriadkom, keď exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť pôvodnému súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške taktiež určené už právoplatným rozhodnutím súdu na 17,60 €. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto len konštatuje ich správnosť.“

Krajský súd uznesenie č. k. 17 CoE 280/2010-50 z 29. novembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2286/2005-38 z 20. júla 2010 o zastavení konania, odôvodnil takto:

„Okresný súd zastavil exekúciu po tom, ako právoplatným uznesením č. k. 11 Er 812/2005-16 z 01. 02. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15CoE/115/2010-26 vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Keďže exekúciu zastavoval, rozhodol aj o povinnosti oprávneného zaplatiť súdnemu exekútorovi JUDr. J. Ď. trovy exekúcie vo výške 18,95 €. Povinnosť zaplatiť trovy exekúcie bola uložená oprávnenému, ktorý podal návrh na vykonanie exekúcie na základe nespôsobilého exekučného titulu a tým zaviniť zastavenie exekúcie.

Uznesenie okresného súdu napadol odvolaním oprávnený opätovne namietajúc, že nebol dôvod na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie, pretože notárska

zápisnica spísaná za účasti splnomocneného zástupcu povinného bola spôsobilým exekučným titulom.

Povinná sa k odvolaniu nevyjadrila.

Súdny exekútor považoval rozhodnutie okresného súdu za správne.

Krajský súd prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu a uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Oprávnený v odvolaní vôbec nereaguje na situáciu, že právoplatným rozhodnutím súdu bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú. V tomto štádiu konania, keď uznesenie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú je právoplatné, prichádza do úvahy jedine postup podľa § 57 ods. 1 písm. g) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a zastavenie exekúcie spolu s rozhodnutím o trovách exekúcie. Okresný súd postupoval v súlade s exekučným poriadkom, keď exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť pôvodnému súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške taktiež určené už právoplatným rozhodnutím súdu na 17,60 €. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto len konštatuje, ich správnosť.“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesení krajského súdu vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v ňom stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uzneseniach č. k. 11 Er 2196/2005-31 z 21. júna 2010 (sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 623/2011, pozn.), č. k. 11 Er 2286/2005-38 z 20. júla 2010 (sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 625/2011, pozn.) a č. k. 11 Er 812/2005-30 z 10. augusta 2010 (sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 629/2011, pozn.), ktorý svoje rozhodnutia o zastavení exekučného konania založil na § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého „Exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať“, a to v spojení so skutočnosťou, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2196/2005-17 z 8. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE

76/2010-27 z 30. apríla 2010 (sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 623/2011, pozn.), uznesením č. k. 11 Er 2286/2005-20 z 9. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010 (sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 625/2011, pozn.) a uznesením č. k. 11 Er 812/2005-16 z 1. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010 (sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 629/2011, pozn.) vyhlásil exekúcie za neprípustné.

Krajský súd v uznesení č. k. 17 CoE 76/2010-27 z 30. apríla 2010 okrem iného uviedol, že *„Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že predmetná zmluva o úvere bola medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom uzatvorená dňa 18. 2. 2005. V texte zmluvy vyhotovenej formou predtlaču je uvedený text, z ktorého vyplýva, že povinný dlžník ako splnomocniteľ splnomocnil advokáta Mgr. T. K. na to, aby vo forme notárskej zápisnice uznal v jeho mene jeho záväzok z úverovej zmluvy tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom. Dňa 3. 7. 2005 bola notárom JUDr. O. Ď. so sídlom Notárskeho úradu v Partizánskom spísaná notárska zápisnica N 3256/2005, Nz 30793/2005 v bode 3, ktorej Mgr. T. K. v mene povinného vyhlásil, že uznáva dlh voči oprávnenému v celkovej výške 548,83 €. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že plnomocenstvo udelené povinným Mgr. T. K. priamo v zmluve o úvere nie je platným jednostranným právnym úkonom povinného, preto Mgr. T. K. nemohol pred notárom platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinného, a to pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedený rozpor spočíva v tom, že právny zástupca povinného, ktorý by mal povinného pri uznaní dlhu a spísaní notárskej zápisnice zastupovať, bol určený priamo v zmluve o úvere veriteľom, čo znamená, že Mgr. T. K. si ako svojho zástupcu povinný na základe svojej vôle nevybral.*

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že predmetná notárska zápisnica nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, keďže bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu.“

Krajský súd v uznesení č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010 okrem iného uviedol, že *«Exekučný súd poukázal aj na rozpor záujmov povinného a „ním zvoleného“*

zástupcu s poukazom na ustanovenie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s čím sa odvolací súd takisto v plnom rozsahu stotožňuje. Okrem už konštatovaných vád „udeleného“ plnomocenstva na dôvažok je potrebné spomenúť i zásadnú skutočnosť, že povinného zmluvná voľnosť pri „zvolení“ si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natoľko, že pri možnej jedinej variante konkrétneho mena zástupcu vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlaču už vopred pripravenej zmluvy o úvere, nemožno o jeho slobodnej vôli pri zvolení si zástupcu vôbec hovoriť... Pokiaľ teda plnomocenstvo udelené platne nebolo, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených „splnomocneným zástupcom“ v mene splnomocniteľa nadobudnúť právne účinky pre osobu v mene ktorej „konal“. Ak teda z neplatne udeleného plnomocenstva nevyplývali právne účinky vykonaného právneho úkonu v mene povinného, ani predložená notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženie by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.».

Krajský súd v uznesení č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010 okrem iného uviedol, že *„Za správny považuje odvolací súd názor okresného súdu v otázke, že plnomocenstvo udelené povinnou Mgr. T. K. v predloženej Zmluve o úvere dňa 11. 10. 2004 neoprávňovalo Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice v znení, ako bola spísaná.*

Okresný súd správne vyhodnotil, že takéto osobitné splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu nie je platné, pretože z neho nie je možné zistiť konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú a v akom rozsahu má konať v mene zastúpenej osoby a následne posúdiť, či konal splnomocnenec v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, či tým vznikli práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi alebo či splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva, či na základe takéhoto úkonu mohli vzniknúť práva a povinnosti zastúpenému (§§ 32 a 33 občianskeho zákonníka).

Prvostupňový súd správne poukázal aj na to, že vo formulárovej zmluve už bolo predtlačené plnomocenstvo pre advokáta Mgr. T. K., ktorý má zastupovať dlžníka. Z obsahu zmluvy nevyplýva, že by povinná mala vplyv na výber zástupcu. Predtlač zmluvy o plnomocenstve svedčí pre záver, že si ho vybral veriteľ.

Všetky uvedené nedostatky majú za následok, že zo strany povinnej nebola platne udelená plná moc na zastupovanie pri úkone uznania určitého právneho záväzku (dlhu) vo forme notárskej zápisnice a súhlas s jej vykonateľnosťou. Ak splnomocnenie, na základe ktorého advokát Mgr. T. K. konal pri spísaní notárskej zápisnice, nie je platné, nespĺňa potom s ním ako zástupcom povinnej napísaná notárska zápisnica podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože vyhlásenie o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou nedala na to oprávnená osoba.“

Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Vzhľadom na už uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery krajského súdu vyjadrené v uzneseniach č. k. 17 CoE 76/2010-27 z 30. apríla 2010, č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010 a č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010 považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih (čas), kedy tak má alebo môže urobiť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení

exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórnych dôvodov zastavenia exekúcie je totiž v súlade s už citovaným ustanovením § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď uznesením č. k. 13 CoE 318/2010-40 z 2. novembra 2010 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2196/2005-31 z 21. júna 2010 o zastavení exekučného konania z dôvodu, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2196/2005-17 z 8. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 76/2010-27 z 30. apríla 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 623/2011, pozn.).

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd postupoval rovnako ústavne súladným spôsobom, keď uznesením č. k. 17 CoE 280/2010-50 z 29. novembra 2010 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2286/2005-38 z 20. júla 2010 o zastavení exekučného konania z dôvodu, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2286/2005-20 z 9. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE 100/2010-33 z 19. mája 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 625/2011, pozn.).

Napokon ústavný súd potvrdzuje, že krajský súd konal ústavne súladným spôsobom, keď uznesením č. k. 17 CoE 267/2010-41 z 29. novembra 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 812/2005-30 z 10. augusta 2010 o zastavení exekučného konania z dôvodu, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 812/2005-16 z 1. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 115/2010-26 z 20. mája 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 629/2011, pozn.).

V okolnostiach prípadu ústavný súd vzhľadom na už uvedené považuje právne názory vyjadrené v uzneseniach krajského súdu č. k. 13 CoE 318/2010-40 z 2. novembra

2010, č. k. 17 CoE 280/2010-50 z 29. novembra 2010 a č. k. 17 CoE 267/2010-41 z 29. novembra 2010 týkajúce sa možnosti zastaviť konanie v exekučných veciach, t. j. týkajúce sa právnej podstaty sťažnosti sťažovateľky, z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, keďže sú primeraným spôsobom odôvodnené, pričom ich v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne.

Za daných okolností podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť uzneseniami krajského súdu č. k. 13 CoE 318/2010-40 z 2. novembra 2010, č. k. 17 CoE 280/2010-50 z 29. novembra 2010, č. k. 17 CoE 267/2010-41 z 29. novembra 2010 k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ani jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Vo vzťahu k tomuto právu ústavný súd navyše pripomína právny názor vyplývajúci z jeho doterajšej judikatúry, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možno uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo aj k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prípadne v spojení s ich porušením (m. m. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi uzneseniami krajského súdu č. k. 13 CoE 318/2010-40 z 2. novembra 2010, č. k. 17 CoE 280/2010-50 z 29. novembra 2010 a č. k. 17 CoE 267/2010-41 z 29. novembra 2010 a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní týchto častí sťažností sťažovateľky rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o ich odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2011